

Udtryk for det Flertal, der sad i det daværende Folketing, og om dette Flertal i det slesvigske Spørgsmaal virkelig repræsenterede det danske Folks Flertals Ønsker, det havde man ikke noget forfatningsmæssigt Bevis for. Det Flertal var fremgaaet af et Valg i Maj 1918, et Frygtagtighedens Valg under den store tyske Offensiv; et Valg, hvor det slesvigske Spørgsmaal aldeles ikke laa for, saa der var ikke noget forfatningsmæssigt Bevis for, at Resolutionen udtrykte det danske Folks Flertals Ønske. Og da der i Foraaret 1920 har set de Titusinder og Titusinder, der drog til Amalienborg for Flensborg-Spørgsmaalet, og de, der har været med til Møder Landet over, i vore store Byer, i vore smaa Byer og paa Landet, om det slesvigske Spørgsmaal i 1919; i den Tid, da Spørgsmaalet stod paa — og jeg kan for mit eget Vedkommende tale med af personlig Erfaring — har god Grund til at tvivle om, at det virkelig var det danske Folks Flertals Ønske, at Selvbestemmelsesretten skulde stryges for 3die Zones Vedkommende.

Med Hensyn til den tresidede Traktat vil jeg gerne sige dette, at det ærede Medlem Hr. Rode i sin Tid, i Oktober 1920, da jeg havde fremdraget dette Spørgsmaal under Finanslovbehandlingen, tilraadede Venstre-regeringen med en Lyskaster at følge min Færd baade i Folkeforbundet, og efter at jeg var rejst fra Folkeforbundets Møde i Genf, med Hensyn til, hvad jeg vilde foretage mig i det slesvigske Spørgsmaal. For at det ærede Medlems Bekymring i den Henseende kan blive fuldstændig beroliget; skal jeg meddele ham, at hvad jeg den Gang foretog i dette Spørgsmaal, gik ud paa dette ene, saa vidt det stod til mig, at gøre det klart for de Politikere og de Diplomater, der havde med det Spørgsmaal at gøre, at det neppe vilde være tilraadeligt, at Danmark i Spørgsmaalet om den tresidede Traktat blev ladt ene i Forhandlingerne med Tyskland, for saa vilde vi komme til at trække det korteste Straa — og jeg tror, at de Resultater, der nu er opnaaet, viser, at dette, hvad Grænsespørgsmaalet angaar, har slaet til.

Endelig vil jeg gerne til min egen Underretning for Debatternes Skyld have klaret — det er mig nemlig ikke muligt at forstaa det —, hvorfor det ikke er parlamentarisk at bruge Udtrykket „Forfjamskelse“ om et Møde og et Valg, men derimod tilladeligt at bruge Ordet „Uvederhæftighed“ om en bestemt Politikers Udtalelser.

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke inklade sig i Diskussion med Formanden, men respektere hans Afgørelse.

Rode: Det er kun den første Del af det ærede Medlems sidste Bemærkninger, jeg skal sige et Ord om. Det ærede Medlem siger, at der forelaa intet som helst, der kunde give nogen Begrundelse for, at det danske Folks Flertal stod omkring den i Maj 1919 vedtagne Resolution, hvori man fastholder den oprindelige Politik og de oprindelige Afstemningsomraader. Jeg mener heroverfor at burde hævde, at da denne Resolution havde faaet, ikke blot de daværende Regeringspartiers Stemmer, men tillige det største af de to oppositionelle Partiers Stemme, og da der ikke paa det Tidspunkt fremkom det allermindeste Krav om Valg til Afgørelse af denne Sag, saa er der intet som helst, der tyder paa, at ikke det danske Folk stod bag disse tre Partiers Repræsentanter, bag den daværende Politik. Jeg er af den Opfattelse, at Venstres Holdning i Maj 1919 er det sidste værdige nationale Skridt i Grænsepolitikken, som Partiet Venstre tog, og dette bør ikke forklejnes.

Hauge: Det ærede Medlem Hr. Holstein har vedholdende hævdet det Standpunkt, at der burde være taget Hensyn til den Tale, som daværende Landstingsmand Alexander Foss holdt, da Regeringen paa ny havde forelagt det sønderjydske Spørgsmaal for Rigsdagen, og da den nuværende Statsminister holdt sin Tale, som blev sendt til Paris. Jeg forstaa egentlig ikke, hvorfor det ærede Medlem nu saa stærkt vil holde paa, at det konservative Folkeparti her med nogen Ret kunde komme og gøre sit Særstandpunkt gældende. Det ejendommelige var jo, at det konservative Folkeparti nu tog et andet Standpunkt. Indtil da havde faktisk hele den danske Rigsdag og faktisk hele det danske Folk været enigt i det sønderjydske Spørgsmaal, en Enighed, der fandt sit stærkeste Udtryk i Rigsdagens Fællesmøde den 23. Oktober 1918, og det Standpunkt, den danske Rigsdag da indtog, i Overensstemmelse med hele det danske Folks Opfattelse, som det var naaet til gennem mange Aars nøje Prøvelse af det sønderjydske Spørgsmaal. Det havde kostet det danske Folk meget at komme til den Opfattelse, som da blev gjort gældende. Fra 1848—50 indtil 1864 og derefter gjorde det danske Folk bitre Erfaringer, og det var paa Grundlag af disse bitre Erfaringer, det danske Folk naaede til den Enstemmighed,